

Σέρρ. Ἡ κινούρια μου γιάβουλ' εἶνι φλονκάτ' αὐτόθ. Πᾶρι τ' γιάβουλ' νὰ σκιπαστῇς, ἄμα κρουγιών'ς Θεολόγ. || Φρ. Πῆρι πάλ' d' διάμπουλ' τσι διὰβ'τσι Ἀγιάσ. Συνών. βε-λέντζα, κάππα, κουβέρτα, μαντανία, σάισμα, τσέργα, φλοκάτη, φλοκωτή. 2) Τὸ μέλαν ἐκχύλισμα τῶν ριζῶν τοῦ φυτοῦ Γλυκύριζα ἢ λεία (Glycyrriza glabra), κοιν. γλυκόριζα, τῆς οἰκογεν. τῶν Ψυχανθῶν (Papilionaceae), τὸ ὁποῖον χορηγεῖται ὑπὸ μορφὴν σακχαροπῆκτων (καραμέλες) ὡς μαλακτικόν, κατευναστικόν τοῦ βηχὸς Ἀθῆν. Εὐβ. (Ψαχν.) Θήρ. Ἰων. (Σμύρν.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μεσσην. Πάτρ. κ.ά.) Σῦρ.—Λεξ. Βλαστ. ἐνθ' ἄν. Π. Γενναδ. ἐνθ' ἄν. Μπριγκ. κ.ά.: Καραμέλες τῆς γιάμπουλης Ἀθῆν. (παλαιότ.) Δὲν πᾶς 'κειδὰ 'ς τὸ μαγαζὶ νὰ πάρ'ς καμπόσες γιάμπουλες, γιὰτ' λένε ἢ γιάμπολ' κάτ' καλὸ 'ς τὸ λαιμὸ Ψαχν. 3) Ποικιλία σταφυλῆς ὁμοιόζουσης πρὸς τὸ Σαββατιανό, ἐκ τῆς ὁποίας παράγεται λευκὸς οἶνος Θεσσ. (Δομοκ.)

γιαμπολίζω ἀμάρτ. γιαμπολίζω Ἦπ. (Τσαμχντ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γιάμπολη.

Τινάσσω τι εἰς τὸν ἀέρα πρὸς ἀπαλλαγὴν τοῦ ἀπὸ τὴν σκόνην. Ἐκ μεταφ. ἐκ τῆς γιάμπολης, βρεῖας μαλλίνης κουβέρτας, τὴν ὁποίαν συνήθως τινάσσομεν.

γιαμπολούδι τό, ἀμάρτ. γιαμπουλούδ' Μακεδ. (Κορινθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γιάμπολη καὶ ἐκ τῆς ὑποκορ. καταλ. -οῦδι.

Ἡ μικροῦ μεγέθους γιάμπολη, ἥτοι κλινοσκεπασμα. Συνών. ἀπλάδι, βελεντζοῦδι, βελεντζοῦλα, κουβερετούλα, σαΐσματάκι.

γιαμπουκλι τό, Στερελλ. (Περίστ.)

Συνθηματικὴ λέξις προελθοῦσα πιθανῶς ἐκ τοῦ οὐσ. γιάμπολη 1.

Κατὰ πληθ., ὁ ρουχισμός: Φουρτώνον 'ς τοῦ μάγκαρου τὰ γιαμπουκλιά (μάγκαρος = ὄνος).

γιαναστίζω Θράκ. (Τσακίλ. κ.ά.) Κύπρ. Μεγίστ. Ρόδ. κ.ά. γιαναστίζον Θράκ. Ἰμβρ. Μακεδ. (Ἀσσηρ.) γιαναστῶ Ἰκαρ. γιανιστίζω Χίος. γιαναστεύω Χίος.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *y a n a s t a k* = πλησιάζω. Ὁ τύπ. γιαναστεύω κατὰ τὸ συνών. κοντεύω καὶ τὸ ἀντών. ἀλλάργεύω.

1) Πλησιάζω ἐνθ' ἄν.: Ἐγιανάστησεν *gonda* Ρόδ. Τόμ' γιανάστ'σε 'ς τὴ σκάλα, πῆδ'ξε ὅξω (τόμ' = τόμου = ὅταν) Τσακίλ. Εἴχαμε τὸ καῖκι γιαναστημένο ἐκεῖ 'ς τὸ πέρα μουράγιο Ἰκαρ. Ἀνάμενε κι ἀνάμενε, ὡς τὸ βράδυ ἐγιανάστησεν Μεγίστ. Πηγαίνουν τὰ ἐλάφια κι γιαναστίζουν νὰ τὴν παρταλιάσουν τίποντα δὲν ἄφ'σαν (παρταλιάσουν = κομματιάσουν, κατασπαράξουν) Θράκ. || Ἄσμ.

Καὶ ἐσωρεύτηκαν πολλοὶ 'ς τοῦ ἄρκου τὸ κονάκι καὶ τὸν ἐκαρτερούσασιν ποῖον θέλει νὰ προστάξῃ, ποῖον νὰ τοῦ δώσῃ θέλημα καὶ ποῖον νὰ διορίσῃ καὶ 'ς ποῖον ἄρκοντα κοντὰ νὰ πᾶ νὰ γιαναστήσῃ (ἄρκου = ἄρχοντας) Κύπρ.

Ἀμ' πὼς ἐγιαναστέφανε 'ς τῆς ἐκκλησιᾶς τὴν πόρτα, —Ἀμ', Ἀρετή, 'ς τὸ σπῖτι μας, νὰ μ'πῶ νὰ προσκυνήσω

Χίος. β) Ἐπὶ πλοίου, πλευρίζω Χίος. γ) Προσαρμύζω Ἰμβρ.: Δὲ γιαναστίζ'ς 'ς τοῦ χαρὰνι τοῦ καπάλ'; (χαρὰνι=χαλκίνη χύτρα). Καὶ ἀμτβ., συμφωνῶ μετὰ τινος Ἰμβρ.: Δὲ γιαναστίζουμι (δὲν συμφωνοῦμεν ὡς πρὸς τὸν χαρακτηῖρα, δὲν ταίριάζοιμε). 2) Ἐπιχειρῶ τι, ἐπιλαμβάνομαι τινος Θράκ. (Τσακίλ.): Γιανάστ'σαμε καὶ οἱ δύο μὲ τὰ φανάρια, μάνε μάνε τὸ σῶσαμε (πέσαμε καὶ οἱ δύο εἰς τὸ ἔργον... καὶ γρήγορα γρήγορα τὸ τελειώσαμε). Καὶ μετβ. μεταφ. Τόνε γιανάστ'σε 'ς τὸ ξύλο (τὸν ἔδριε ἀγρίως).

γιανελάς ὁ, Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γιανελί.

Ὁ κατασκευάζων, ὁ ράπτων τὰ γιανελιά (βλ. λ.), καθὼς καὶ εἶδος μαλλίνων ἐμβάδων, τῶν «τερλικιών» τῶν ἐντοπίων.

γιανελι τό, Ἰων. (Καράμπ.) Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *y e n l i* = χειριδωτός.

Εἶδος ἐσωκαρδίου ἀπὸ ἐγγώριον ὕφασμα, τὸ ὁποῖον εἶναι σταυρωτὸν ἐμπρὸς καὶ φορεῖται ὑπὸ τῶν γεωργῶν καὶ τῶν ποιμένων. Συνών. γελέκι.

γιανεμὸς ὁ, Ποντ. (Ἰνέπ.)

Ἐκ τοῦ ἄορ. ἔγγίανα τοῦ ρ. γιαίνω καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -μός.

Ἰασις, θεραπεία.

γιανέσκω Πόντ. (Ἰνέπ. Σινώπ.) γιανέτσω Πόντ. (Ἰνέπ.)

Ἐκ τοῦ ἄορ. ἔγγίανα τοῦ ρ. γιαίνω καὶ τῆς παραγ. καταλ. -έσκω, παρὰ τὴν ὁποίαν καὶ -έτσω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ἀλαφρυνέσκω, ἀρχοντυνέσκω, μεινέσκω κλπ.

1) Θεραπεύω τινὰ Σινώπ. 2) Καθίσταμαι ὑγιής, θεραπεύομαι ἐνθ' ἄν.: Ὁ πονούμενος ἑώρας γιανέτσει (ὁ ἀλγὼν, σωματικῶς καὶ ψυχικῶς, ἀργά, μετὰ παρέλευσιν χρόνου, θεραπεύεται) Ἰνέπ.

γιανεύω ἐνιαχ. γιανεύον Θεσσ. γιαντεύω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ θέμ. τοῦ ἄορ. ἔγγίανα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -εύω. Ὁ τύπ. γιαντεύω κατὰ τὸ ἀκολουθοῦν μαντεύω, εἰς ἐπὶ.

Ἀμτβ. θεραπεύομαι ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἡ μαχαίριὰ γιαντεύεται κ' ἢ τουφεκιά γιανεύκει Θεσσ.

Γιαντεύω τζαὶ μαντεύω | τζαὶ τοὺς σφήκους γητεύω (ἐξ ἐπὶ.) Κύπρ. Συνών. γιαίνω 2, γιαντεύομαι.

γιάνι τό, Θράκ. (Σαρεκκλ. κ.ά.) Πόντ. (Τραπ.)—Π. Παπαχριστοδ., Θρακ. ἡθογραφ., 1,65.4,124. Χριστούγ. Θράκ., Ἀρχ. Θράκικ. Θησ. 3,78. Χαμέν. κόσμ., 7,81, 155 γιάν' Καππ. (Μισθ. Φλογ.) Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Πληθ. γιάν'τα Καππ. (Μισθ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *y a n* = πλευρά, πλευρόν.

1) Πλευρόν, πλευρὰ Καππ. (Μισθ.) Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἐτσὰ σὸ γιάνι μ' (στάσου 'ς τὸ πλευρό μου) Τραπ. Τὸ καῖκ' ἀπάν' σὸ γιάν' πλεῦ' αὐτόθ. Ἐθηκεν κ' ἕναν τρυπεμένον κολογκύθ' σὸ γιάνι ἀτ' καικὰ (ἔβαλε ἕνα τρύπιο

